

Dušan Maďar, rod. Maďar, nar. 05.04.1984, trvale bytom 592 Majcichov 919 22

**Vážený
Generálny prokurátor SR
Generálna prokuratúra SR
Štúrova 2
812 85 Bratislava**

**K sp. zn: 1KPt 262/16/2200-51
ČVS: ORP-506/2-VYS-TT-2014 So**

V Galante, dňa 15.03.2018

VEC: N á v r h na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa ust. § 363 a nasl. Tr. por.

Obvinený: Dušan Maďar, rod. Maďar, nar. 05.04.1984, trvale bytom 592 Majcichov 919 22, občan SR

1. Podpísaný Dušan Maďar, rod. Maďar, nar. 05.04.1984, trvale bytom 592 Majcichov 919 22, občan SR (ďalej len ako „obvinený“), ako obvinený, voči ktorému bolo začaté trestné stíhanie Uznesením o vznesení obvinenia OR PZ Trnava, zo dňa 28.04.2017, sp. zn. ČVS:ORP-506/2-VYS-TT-2014 So (ďalej len ako „uznesenie o vznesení obvinenia“), v bode 1. za prečin poškodzovania veriteľa podľa ust. § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Tr. zák. a v bode 2. za zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa ust. § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák., voči ktorému bola podaná odôvodnená sťažnosť obvineného proti Uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 28.04.2017, doručená KP Trnava dňa 30.05.2017 (ďalej len ako „sťažnosť“). Táto bola zamietnutá Uznesením dozorujúceho prokurátora KP Trnava, sp. zn. 1KPt 262/16/2200-44, zo dňa 15.08.2017 (ďalej len ako „rozhodnutie prokurátora KP Trnava“), voči ktorému som ako obvinený podal Návrh na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, zo dňa 21.09.2017, ktorému bolo vyhovené Uznesením Generálneho prokurátora SR IV Pz 257/17/1000-7, zo dňa 06.02.2018, kedy Generálny prokurátor rozhodol tak, že rozhodnutím prokurátora KP Trnava bol porušený zákon v ust. § 193 ods. 1 písm. c) a § 176 ods. 2 Tr. por. v neprospech obvineného, rozhodnutie prokurátora KP Trnava zrušil a tomuto prikázal, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Generálny prokurátor na str. 5 – 6 svojho uznesenia konštatoval, že rozhodnutie prokurátora KP Trnava nespĺňa nároky kladené čl. 46 Ústavy SR a tiež § 176 ods. 2 Tr. por. na odôvodnenie rozhodnutia. Predmetné rozhodnutie nedáva odpoveď na základné skutkové a právne otázky týkajúce sa tejto trestnej veci a tiež nedáva relevantné odpovede na viaceré dôvody sťažnosti, ktorou som napadol uznesenie vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia z 28.04.2017, a teda je arbitrárne. Následne Generálny prokurátor uviedol niektoré základné skutkové a právne otázky, s ktorými sa prokurátor nevysporiadal a konštatoval, že krajský prokurátor v Trnave nerozhodol v súlade so zákonom. V závere uviedol, že vzhľadom na dôvody zrušenia rozhodnutia prokurátora KP Trnava, Generálny prokurátor nevenoval pozornosť ďalším skutočnostiam obsiahnutým v návrhu z 21.09.2017. Následne na to mne, ako obvinenému, bolo dňa 01.03.2018 doručené Uznesenie Krajského prokurátora v Trnave, 1KPt 262/16/2200-51, zo dňa 26.02.2018 (ďalej len ako „Uznesenie KP“), ktorým tento opätovne zamietol moju sťažnosť, ako nedôvodnú. Z tohto dôvodu využívam moje zákonné právo a v zmysle ust. §363 a nasl. Tr. por. podávam **návrh na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní**, a to z dôvodu, že ako obvinený mám za to, že právoplatným rozhodnutím vyšetrovateľa PZ, ktorým bolo vznesené obvinenie ako aj Uznesením KP dozorujúceho prokurátora, ktorým bola sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá,

bol porušený zákon

v ust. § 2 ods. 1 a ust. § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. a v konaní, ktoré ich vydaniu predchádzalo v ust. § 2 ods. 1, ust. § 2ods. 10 a ust. § 206 ods. 1 Tr. por.,

v neprospech obvineného.

2. Podľa ust. § 363 ods. 1 Tr. por., generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon. Porušením zákona sa rozumie podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

Podľa ust. § 364 ods. 1 písm. a) Tr. por., *návrh na postup podľa ust. § 363 ods. 1 Tr. por., môže podať do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia obvinený vo svoj prospech.*

Podľa ust. § 364 ods. 3 Tr. por., *generálny prokurátor môže zrušiť rozhodnutie podľa § 363 ods. 1, do šiestich mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.*

Podľa ust. § 366 ods. 1 Tr. por., *ak generálny prokurátor zistí, že zákon bol porušený, vysloví uznesením, že napadnutým rozhodnutím, alebo jeho časťou, alebo v konaní, ktoré mu prechádzalo, bol porušený zákon v prospech alebo v neprospech obvineného.*

Podľa ust. § 366 ods. 2 Tr. por., *ak bol zákon porušený, generálny prokurátor súčasne s výrokom podľa odseku 1 zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, prípadne aj chybné konanie, ktoré mu predchádzalo. Ak je nezákonný len niektorý výrok rozhodnutia a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší len tento výrok. Zruší aj ďalšie rozhodnutia policajta a prokurátora, ktoré na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujú, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.*

Podľa ust. § 367 ods. 1 písm. b) Tr. por., *po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo jeho časti, generálny prokurátor prikáže orgánu, o ktorého rozhodnutie spravidla ide, aby o veci znovu konal a rozhodol.*

I.

3. Ako obvinený sa nestotožňujem s uznesením o vznesení obvinenia ani s Uznesením KP, a tieto považujem za nezákonné z viacerých dôvodov.
4. Podľa ust. § 2 ods. 1 Tr. por., *nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. Ďalej podľa ust. § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa ust. § 206 ods. 1 Tr. por., *ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia.**
5. **Ako obvinený zdôrazňujem, že napriek tomu, že krajský prokurátor je právnym názorom vysloveným Generálnym prokurátorom viazaný, pričom na základe Uznesenia Generálneho prokurátora mal tento vo veci znovu konať a rozhodnúť o sťažnosti zákonným spôsobom, Uznesenie KP vykazuje opätovné nedostatky, ktoré boli už skôr vytýkané rozhodnutiu prokurátora KP Trnava, a na ktoré poukázal i sám Generálny prokurátor, a teda naďalej nedošlo ani k náprave konania predchádzajúceho jeho vydaniu. Uznesenie KP totiž síce obsahuje rozšírenú dôvodiacu časť, no naďalej neodstraňuje nedostatky skôr vytýkané**

mnou, ako obvineným, v sťažnosti, ani nedostatky vytýkané samotným Uznesením Generálneho prokurátora.

6. Generálny prokurátor na str. 6 Uznesenia Generálneho prokurátora uviedol, ako jeden z nedostatkov – skutkové a právne otázky, s ktorými sa prokurátor KP nevysporiadal, **otázku existencie záložného práva na nehnuteľnosti, predajom ktorej mal byť spáchaný trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a jeho vplyvu na možné uspokojenie pohľadávky poškodeného súvisiacej s týmto trestným konaním.** Krajský prokurátor vo svojom Uznesení KP na str. 6 a 7 k uvedenému konštatuje, že je bez pochybností, že záložné právo, ktoré na predmetnej nehnuteľnosti v čase jej prevodu v decembri 2010 viazlo, jej predajnú hodnotu znižovalo, avšak táto skutočnosť bola znalcom z odboru stavebníctva, odvetvia pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností, dobre známa, vzhľadom na obsah znaleckého posudku, súčasťou ktorého je aj výpis z listu vlastníctva č. 1405...a ktorou skutočnosťou sa znalec zaoberá aj na stranách 3 a 5 posudku. Znalec teda napriek záložnému právu, ktoré na nehnuteľnosti viazlo, resp. aj s prihliadnutím na neho, určil hodnotu v čase spáchania skutku na 356.000,- eur, pričom východisková a technická hodnota nehnuteľnosti bola znalcom určená na 607.626,26 eur. Predmetný výklad znaleckého posudku krajským prokurátorom, resp. určovania hodnoty nehnuteľnosti, nemožno považovať za správny. Je pravdou, že znalec vychádzajúc z predloženého LV uviedol ako ťarchu viaznucu na nehnuteľnosti namietané záložné právo, no hodnotu pohľadávky, ktorú predmetné záložné právo zabezpečuje nemohol v čase vyhotovenia znaleckého posudku poznať. Rovnako tak, čo sa týka rozdielnych hodnôt nehnuteľnosti uvedených v znaleckom posudku, suma 607.626,26 eur – východisková a technická hodnota, bola určená vzhľadom na tam uvedené parametre podľa všeobecných vzorov/vzorcov s ohľadom na zatriedenie stavby, jej konštrukciu, výšku podlaží, vybavenie objektu, príslušenstvo, čiže istú hmotnú masu, teda bezohľadu na také parametre, ako poloha, predajnosť obdobných nehnuteľností v regióne, či využitie stavby, ktoré parametre sú aplikované až pri určovaní všeobecnej hodnoty stavby. Všeobecná hodnota vo výške 356.000,- eur bola určovaná podľa kritérií ako vyplýva z bodu 2.3.4, 2.3.5 a 3.1.1.1 znaleckého posudku, ako je poloha nehnuteľnosti, trh s nehnuteľnosťami v okrese Trnava, pracovné príležitosti, skladba obyvateľstva, prevládajúca zástavba, doprava v okolí, prírodná lokalita a pod., pričom ani v jednom bode znalec neuvádza, ako negatívum, či koeficient znižujúci hodnotu nehnuteľnosti záložné právo, tak ako to mylne uvádza krajský prokurátor v Uznesení KP. Vzhľadom na to, že sa vo vyšetrovacom spise nenachádza požiadavka pribratého znalca na predloženie záložných zmlúv uvedených v časti tiarch sporového LV, mám za to, že tento hodnotu nehnuteľnosti nezistil v súlade s jej skutočnou všeobecnou hodnotou, nakoľko nepoznal hodnotu pohľadávky, ktorú záložné právo zabezpečovalo, a teda nemožno konštatovať, že by takéto zistenia hodnoty nehnuteľnosti bolo dôsledné. Konajúci vyšetrovateľ síce v bode 2. Uznesenia ČVS:ORP-506/2-VYS-TT-2014, zo dňa 25.01.2015 o pribratí znalca, tomuto dal okrem iného uviesť aj ostatné skutočnosti zistené pri posudzovaní, ktoré nie sú obsiahnuté v otázke uvedenej v bode 1. a sú dôležité pre trestné konanie a posúdenie veci, no skutočnosť, že tak znalec neurobil, už konajúci vyšetrovateľ a ani dozorujúci prokurátor v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. evidentne nezistili, nedostatky nepreverili, a je zrejmé, že tak neurobili ani po tom, ako im to nariadil Generálny prokurátor v Uznesení Generálneho prokurátora, keď v rámci opätovného zamietnutia sťažnosti poukazujú na skutočnosti (v tomto prípade na sporový znalecký posudok), ktoré však zo spisového materiálu nevyplývajú. **Konštatovanie, že v časti ťarchy listu vlastníctva je zapísané záložné právo, no nevenovanie pozornosti tejto skutočnosti pri výpočte hodnoty nehnuteľnosti, nemôže pre konajúce orgány činné v trestnom konaní znamenať jednoznačnú a bez akýchkoľvek pochybností zrejmú skutočnosť, že znalec vzal existenciu záložného práva v úvahu. Ak teda krajský prokurátor konštatuje, že je bez pochybností, že záložné právo, ktoré na predmetnej nehnuteľnosti v čase jej prevodu viazlo, znižovalo jej predajnú hodnotu, a pokiaľ tento nevie relevantne uviesť, kde konkrétne sa v znaleckom posudku uvádza, že všeobecná hodnota nehnuteľnosti bola vypočítaná berúc v úvahu koeficient záložného práva viaznuceho na nehnuteľnosti, dáva tým v konečnom dôsledku za pravdu mne, ako obvinenému, keďže ja mám za to, že i v prípade vyhotovenia znaleckého posudku a jeho následného zhodnotení konajúcim vyšetrovateľom, došlo k zjavným**

nedostatkom. Vzhľadom na to, že ide o podstatnú skutočnosť pre vznesenie obvinenia a vôbec pre vyhodnotenie skutku ako trestného činu, považujem takéto konanie orgánov činných v trestnom konaní, ktorý uvedený dôkaz nenáležite zhodnotili v mojom neprospech, za nezákonné. Zároveň sa nemožno stotožniť ani s argumentáciou krajského prokurátora na str. 7 Uznesenia KP, v zmysle ktorej je moje tvrdenie, že predmetná nehnuteľnosť nebola v čase jej prevodu na spoločnosť Corporation, s.r.o. použiteľná k uspokojeniu pohľadávky poškodeného, práve z dôvodu na nej viaznuceho záložného práva, že toto nie je v žiadnom prípade opodstatnené. Práve naopak, táto skutočnosť je s odkazom na skutočnú hodnotu nehnuteľnosti, výšku pohľadávky zabezpečenej záložným právom a skutočnosti súvisiace s možnosťou realizácie inštitútu záložného práva, najmä s poukazom na práva prednostných veriteľov, podstatná. Ako obvinený tak opakovane zdôrazňujem, **že dlžník môže spáchať trestný čin poškodzovania veriteľa len dispozíciami s takým majetkom, ktorý je použiteľný k uspokojeniu pohľadávky práve toho veriteľa, ktorého uspokojenie tým bolo zmarené, teda vo vzťahu k jednému veriteľovi by teda dlžník nemohol spáchať trestný čin poškodzovania veriteľa, aj keby scudzil, zatajil, odstránil a pod. svoj majetok (resp. jeho časť), ak ide o majetok, ktorý nebolo možné použiť k uspokojeniu pohľadávky tohto veriteľa, napríklad preto, že bol zaťažený záložným právom iného veriteľa.**

7. V súlade s vyššie uvedeným, tak opakovane zdôrazňujem, že v danom trestnom konaní došlo k pochybeniu, keď nikde v rámci uznesenia o vznesení obvinenia ani v rámci vyšetrovacieho spisu, ani v rámci vyhotovovaného znaleckého posudku, ani v zásade v následných rozhodnutiach prokurátora nie je zohľadnená tá skutočnosť, že na sporovej nehnuteľnosti v čase jej prevodu viazlo (a i v súčasnosti viazne) **záložné právo, ktoré hodnotu predmetnej nehnuteľnosti značne znižovalo (znižuje), keď dlžník, spoločnosť PLUS PLUS, spol. s r.o. v roku 2006 pristúpila k záväzku spoločnosti BRAVOO, a.s., ktorá v tom čase uzatvárala úverové zmluvy so Slovenskou záručnou a rozvojovou bankou (zmluva č. UM-51853-2006 zo dňa 19.10.2006 a zmluva č. UM-9021/9022-2004- zo dňa 17.01.2005), na úver v celkovej výške cca 1.000.000,- eur, pričom zároveň bolo z dôvodu poskytnutia vyššie uvedeného úveru okrem iného zriadené i záložné právo na sporových prevádzaných nehnuteľnostiach dlžníka. Ako obvinený uvádzam, že podmienkou čerpania predmetného úveru bolo vystavenie blankozmeniek a zriadenie záložných práv na majetku nielen spol. BRAVOO, a.s., ale i spol. PLUS PLUS, spol. s r.o., ako i všetkých fyzických osôb rodiny našich. Zdôrazňujem, že z dôvodu následného pristúpenia k záväzku spoločnosťou Corporation s.r.o. (zmluvou o pristúpení k záväzku v roku 2010), mal som za to, že i výška uvedená v kúpnej zmluve môže byť s ohľadom na výšku záväzkov, ktoré prechádzajú na nového vlastníka, vysoká, nakoľko v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi dlžníkom a spol. Corporation s.r.o. mohol totiž nesplatený úver predstavovať výšku viac ako 300.000,- eur (predmetné vyvodzujeme zo Zmluvy o postúpení pohľadávky medzi Slovenskou záručnou a rozvojovou bankou, a.s. ako postupcom a p. Ing. Zitou Kyselovou, ako postupníkom, zo dňa 24.04.2012, kde k predmetnému dňu celková nesplatená suma úveru predstavovala výšku 210.209,62 eur).** V neposlednom rade poukazujem na skutočnosť, že vedomosť o vyššie uvedenom, ako i o tom, že i na iných mojich majetkoch, resp. majetkoch mnou vedených spoločností viaznu záložné práva, príp. exekučné blokácie, mal i samotný Marek Lukáč, čo tento sám uviedol vo svojom výsluchu zo dňa 04.05.2015 (str. 4), no napriek tomu, financie dlžníkovi poskytol.
8. Ďalej Generálny prokurátor na str. 6 svojho uznesenia medzi základné skutkové a právne otázky, s ktorými sa krajský prokurátor nevysporiadal v rozhodnutí prokurátora KP Trnava, zaradil **otázku ručenia za záväzok spoločnosti PLUS PLUS, spol. s r.o. Zoltánom Mákom.** V mojej sťažnosti som poukázal na to, čo v zásade nepopieral ani samotný p. Marek Lukáč, že ma, resp. moju rodinu, údajne nepoznal a i z toho dôvodu bola zmluva o pôžičke **zároveň zabezpečená ručiteľským záväzkom Zoltána Máka.** Tento zabezpečovací prostriedok však p. Lukáč absolútne nevyužil, pričom sa dnes nazdávam, že ani nemal v záujme využiť, nakoľko jeho zámer

bol už pri spisovaní zmluvy o pôžičke nedobromyseľný, kedy sa tento mienil na mne obohatiť, čo badať napr. pri jeho snahe získať od dlžníka neúmernú a nezákonnú zmluvnú pokutu či úroky, ktoré mu nepatria. Predmetnú skutočnosť orgány činné v trestnom konaní doposiaľ absolútne opomínali, a za dostatočnú argumentáciu nevyužitia predmetného zabezpečovacieho inštitútu nemožno považovať ani aktuálne laxné zhodnotenie prokurátora v Uznesení KP, kedy tento k predmetnej mojej námietke uvádza, že skutočnosť, že záväzok bol zabezpečený ručením zo strany Zoltána Máka, je irelevantná a ďalej, že je len právom nie povinnosťou veriteľa uplatniť si uhradenie dlhu u ručiteľa, tiež že ručiteľský záväzok má relevanciu len s poukazom na občianskoprávny aspekt uvedeného vzťahu, a napokon, že skutočnosť, že poškodený Lukáč si zaplatenie predmetnej pohľadávky neuplatnil u ručiteľa Máka, resp. že túto neprihlásil v rámci konkurzného konania, nemá vplyv na posúdenie naplnenia obligatórných znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa. **Uvedené tvrdenie krajského prokurátora je však v úplnom rozpore s judikatúrou a princípom *ultima ratio*, čo predznamenáva prítomnosť šikanózneho trestného oznámenia a s ním súvisiaceho následného trestného konania, kedy oznamovateľ evidentne právo na podanie trestného oznámenia nevyužíval, ale zneužíval, ktorý jeho postup bol následne orgánmi činnými v trestnom konaní nie eliminovaný, tak ako to vyžaduje legislatíva, ale evidentne vyššie uvedeným prístupom, ako je zrejme i z Uznesenia KP, podporovaný. Ako uvádza judikatúra „je nutné vychádzať z toho, že ak niekto podá trestné oznámenie, že mu druhá zmluvná strana neuhradila záväzok, pričom sa mala následne dopustiť zbavovania majetku (pričom ďalšie skutočnosti ohľadom prevodu majetku nie sú jednoznačné), a preto ide o trestný čin poškodzovania veriteľa, prípadne podvodu či iných, je zrejme, že takéto podania majú celkom zjavne len civilnú povahu a ich riešenie spadá len do kompetencie súdov v civilnom konaní. Ak by sa na základe takéhoto trestného oznámenia začalo trestné stíhanie vo veci, museli by sa do skutkovej vety uznesenia namodelovať domnienky oznamovateľa o poškodzovaní veriteľa, teda musela by sa skutková veta vymyslieť tak, aby zodpovedala (aspoň teoreticky) nejakej skutkovej podstate trestného činu a následne by sa takto vymyslenej skutkovej vete prispôbovalo dokazovanie. Takýto procesný postup by bol absolútne nezákonný.“** Ako nasvedčuje konanie orgánov činných v trestnom konaní, je zrejme, že takýto nezákonný postup je prítomný i v tomto prípade. Je absolútne vylúčené, v rozpore so zásadami trestného konania a šikanózne, tvrdenie krajského prokurátora ohľadom uprednostňovania trestnoprávných postupov v prípadoch, kedy môže dôjsť k civilnoprávnemu vyriešeniu veci. Takéto zhodnotenie krajského prokurátora považujem za nedôvodné a nedostatočné. Naďalej trvám na to, že **existencia zabezpečovacieho prostriedku má vplyv na možnosť či rozsah zmarenia pohľadávky veriteľa v dôsledku dispozície dlžníka s jeho vlastným majetkom, z ktorého by inak pohľadávka bola uspokojená. Vzhľadom k možnosti využitia zabezpečovacieho inštitútu (v tomto prípade ručiteľa) by teda nemohlo ísť o trestný čin poškodzovania veriteľa, keď veriteľ môže získať plnenie uspokojenia svojej pohľadávky zo zabezpečovacieho inštitútu, a to i ak by si dlžník počínal voči (inému) svojmu majetku spôsobom odpovedajúcim ust. § 239 Tr. zák. (k čomu však pri zhodnotení všetkých ostatných prítomných faktorov evidentne nedošlo). K zmareniu uspokojenia pohľadávky, a teda tým prípadne k dokonaniu tohto trestného činu by potom došlo, len ak by pohľadávka veriteľa nemohla byť uspokojená ani pri využití zabezpečovacieho inštitútu.** Opakovane zdôrazňujem, že Marek Lukáč si predmetnú pohľadávku nikdy prostredníctvom uplatnenia ručiteľského záväzku nevymáhal (hoci aj mal vedomosť, že ručiteľ Zoltán Mák bol v tom čase vlastníkom 3-izbového bytu v Starej Ľubovni, osobného automobilu zn. BMW 5, a samozrejme bol aj zamestnaný, z čoho logicky vyplýva, že ak by p. Lukáč skutočne mal záujem vymôcť svoju pohľadávku mohol tak urobiť i využitím zabezpečovacieho inštitútu ručiteľa, ktorý sa zaviazal ručiť celým svojim hnutel'ným i nehnuteľným majetkom), ba čo viac, **ani v čase kedy sa dlžník, teda spoločnosť PLUS PLUS, s.r.o. dostala do konkurzu, svoju pohľadávku v rámci konkurzného konania neprihlásil** (i na tomto mieste podotýkame, že ak by mal Marek Lukáč skutočný záujem na prinavrátení sporovej pohľadávky, mohol si predmetnú pohľadávku v rámci konkurzného konania prihlásiť, správca konkurznej podstaty mohol žalovať neplatnosť sporovej kúpnej zmluvy medzi

dlžníkom a spol. Corporation s.r.o., čím sa nehnuteľnosť mohla dostať späť do vlastníctva dlžníka a pohľadávka veriteľa už mohla byť z tejto uspokojená – i z tohto konania p. Lukáča je evidentná jeho nedobromyseľnosť – **uvedené napokon pôvodne vyvodil i dozorujúci prokurátor v Uznesení 2Pv 386/17/2207-71 zo dňa 27.01.2017, kedy na str. 7 uvádza, že považuje za potrebné upozorniť na neštandardné správanie sa poškodeného, ktorý začal riešiť vzniknutú situáciu so značným oneskorením od jej vzniku, keď podal trestné oznámenie až dňa 11.02.2014, t.j. v čase kedy časť jeho pohľadávky bola už v zmysle civilnoprávných predpisov premlčaná. Aj k uplatneniu jeho pohľadávky súdnou cestou došlo až takmer po štyroch rokoch od jej vzniku a to iba voči spoločnosti PLUS PLUS s.r.o. nie aj voči ručiteľovi Zoltánovi Mákovi; a napokon, že uvedené správanie sa poškodeného malo vplyv aj na možnosti orgánov činných v trestnom konaní – aj na základe čoho bolo v zásade trestné konanie v tom čase v danej veci pôvodne zastavené).** V neposlednom rade na tomto mieste poukazujem na judikát R41/1991, v zmysle ktorého *na trestnú zodpovednosť (v prípade trestného činu poškodzovania veriteľa) nebude stačiť, ak je dlžníkom oddialené, prípadne sťažené uspokojenie veriteľa, pokiaľ má tento možnosť uspokojiť svoju pohľadávku z iného majetku dlžníka.* V súvislosti s načrtnutým poukazujem na ďalšie základné a skutkové otázky, s ktorými sa krajský prokurátor podľa Generálneho prokurátora nevysporiadal, a to s **otázkou zmarenia uspokojenia pohľadávky poškodeného z majetku dlžníka v dôsledku prevodu nehnuteľnosti a otázkou premlčania časti pohľadávky poškodeného v čase predaja nehnuteľnosti spoločnosti Corporation s.r.o. v roku 2010.** Na uvedené krajský prokurátor reaguje tvrdením, že premlčanie dlhu predstavuje civilnoprávny inštitút, celkom nesúvisiace poukazuje na skutočnosť, že na premlčanie súd neprihliada ex offio, a to už ani v spotrebiteľských veciach, a teda je potrebné jednoznačne vychádzať z premisy, že premlčané právo existuje aj naďalej, a tak hoci pohľadávka poškodeného ku dňu spáchania trestného činu už bola v občianskoprávnom ponímaní parciálne premlčaná, na jej samotnú existenciu to nemalo žiaden vplyv. Zároveň uvádza, že *úvahy obvineného o vplyve čiastočného premlčania pohľadávky v čase zmarenia jej uspokojenia na výšku takto spôsobenej škody sú v trestnoprávnom zmysle zjavne neopodstatnené a ich aplikácia by viedla k absurdným záverom, kedy napriek tomu, že by ešte neuplynula príslušná premlčacia doba trestného stíhania, odvíjajúca sa od závažnosti toho-ktorého prejednávaneho trestného činu, orgány činné v trestnom konaní by boli v procese vyvodzovania trestnej zodpovednosti celkom nedôvodne limitované absenciou krokov poškodeného smerujúcich k riadnemu uplatneniu jeho pohľadávky ešte pred uplynutím premlčacej doby. Táto okolnosť pritom pri posudzovaní trestnoprávneho rozmeru podozrivého konania logicky nemôže zohrávať žiadnu úlohu. S takouto argumentáciou prokurátora sa absolútne nemožno stotožniť, nakoľko nie je v súlade s definíciou znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa, ktorý sa mne, ako obvinenému, kladie za vinu. Ak totiž neboli prítomné všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa, v čase, kedy malo dôjsť k spáchaniu trestného činu, nemohlo logicky dôjsť k spáchaniu trestného činu, a teda ani k plynutiu premlčacej doby trestného stíhania, ktorým krajský prokurátor argumentuje. Podstatou možnosti uspokojenia pohľadávky veriteľa podľa ust. § 239 Tr. zák. je, okrem iného, aj to, že pohľadávka veriteľa je vo všeobecnej rovine vymáhateľná. Musí ísť teda o takú pohľadávku, ktorej splnenie je možné vynútiť, a to prípadne aj proti vôli dlžníka. Skutková podstata trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Tr. zák. teda nechráni majetok veriteľa, ktorý disponuje **nevymáhateľnou pohľadávkou** voči dlžníkovi (nevymáhateľnými pohľadávkami sú napríklad tzv. naturálne pohľadávky, pri ktorých je síce veriteľ oprávnený požadovať od dlžníka plnenie, avšak svoju pohľadávku nemôže úspešne uplatňovať na súde, respektíve ju síce uplatňovať môže, ale nemôže byť na súde úspešný proti vôli dlžníka – napríklad pohľadávky premlčané), **pretože podstatou tohto trestného činu je, aby veriteľ nestratil možnosť s úspechom realizovať svoje zákonné právo na nútené náhradné uspokojenie svojej pohľadávky z dlžníkovho majetku.** Z tohto pohľadu sa pri výklade znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa považuje za nevymáhateľnú pohľadávku aj pohľadávka premlčaná, pretože ju nie je možné vymáhať proti vôli dlžníka (ten môže úspešne vzniesť námietku premlčania), pričom najneskôr okamih, kedy dlžník začne uskutočňovať konanie, ktorého dôsledkom má byť zmarenie možného uspokojenia veriteľa premlčanej pohľadávkou možno považovať za konkludentný prejav vôle dlžníka neuspokojiť pohľadávku veriteľa. **Z uvedeného vyplýva záver, že ak dlžník napríklad odstraňuje svoj majetok s úmyslom, aby došlo k zmareniu us-***

pokojenja pohľadávky veriteľa, a to v čase, keď už je pohľadávka veriteľa premlčaná, nemôže sa dopustiť trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Tr. zák., nakoľko ten tzv. konkludentným spôsobom vyjadril svoj nesúhlas s možným uspokojením premlčanej pohľadávky veriteľa. Skutočnosť, že dlžník je oprávnený vzniesť námietku premlčania a že premlčanú pohľadávku nemožno úspešne vymáhať proti vôli dlžníka spôsobuje, že uvedené konanie dlžníka, ktorým sa zbavuje majetku po premlčaní pohľadávky veriteľa je nutné považovať za legálny výkon práv dlžníka (§ 28 ods. 1 Tr. zák.). Z uvedeného vyplýva, že podstatným pre správne právne posúdenie konania dlžníka tu bude nielen zistenie kedy a či vôbec došlo k premlčaniu pohľadávky veriteľa, ale aj to, kedy došlo ku konaniu dlžníka, ktoré smerovalo voči jeho majetku s cieľom údajného zmarenia uspokojenia pohľadávky veriteľa. **Akýkoľvek iný výklad znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa možno považovať za arbitrárny.** Predmetné súvisí i s mojimi tvrdeniami ohľadom majetku dlžníka, keď tento tvrdí, že podľa súvahy dlžníka, spoločnosti PLUS PLUS, spol. s r.o. ku dňu 31.12.2010, bola hodnota majetku 67.043,- eur brutto, tzn., že právny úkon – predaj nehnuteľnosti - penziónu, nemohol ohroziť a ani neohrozil splnenie pohľadávky veriteľa, nakoľko dlžník mal i po tomto úkone dostatočný majetok na to, aby svoj dlh v hodnote 33.193,92 eur (v ostanej časti nebola pohľadávka z dôvodu premlčania priznaná – i v tejto časti je tak výrok uznesenia o vznesení obvinenia zjavne nesprávny, nakoľko údajná škoda v ňom uvádzaná vo výške 58.089,-eur vzniknúť nemohla, keďže táto suma bola čiastočne premlčaná!) splnil. Dozorujúci prokurátor si však i v tejto otázke evidentne sám oponuje, keď na jednej strane tvrdí, že hodnota sporovej nehnuteľnosti bola viac ako 356.000,- eur, následne, že zo súvahy dlžníka je zrejmé, že majetok dlžníka bol stanovený na sumu 58.547,- eur netto, z čoho hodnota pozemkov predstavovala 305,- eur a hodnota stavieb 35.513,- eur, zároveň hodnota samostatných hnutelných vecí a súborov hnutelných vecí bola 4.142,- eur a záverom napokon v konečnom dôsledku tento v rozpore so svojimi predchádzajúcimi tvrdeniami uvádza, že **s poukazom na dátum zostavenia súvahy je zrejmé, že do hodnoty stavieb bola v danom prípade ešte stále započítaná aj hodnota predmetnej nehnuteľnosti – penziónu v Majcichove. Ak by orgány činné v trestnom konaní dbali na dôsledné prešetrenie predmetného prípadu, a zisťovali by nielen skutočností v mojom neprospech, ale i v mojom prospech, a to i s dôrazným nariadením Generálneho prokurátora, vyššie uvedené by vyvodili i z dôkazov založených vo vyšetrovacom spise (napr. LV č. 1405, súvaha, zmluva o pôžičke).** Okrem toho v súvislosti s už uvedenou súvahou dlžníka, považujem za dôležité poukázať i na dedukciu krajského prokurátora na str. 9 Uznesenia KP, kedy tento uvádza, že *podstatnou vecou pre posúdenie a vyhodnotenie majetku dlžníka v tom čase je, že v danom období mal výšku záväzkov podľa súvahy 123.341,- eur....z čoho jednoznačne vyplýva, že v danom čase nebol dlžník schopný uhradiť dlh voči veriteľovi Lukáčovi s poukazom na jeho majetok* (pozn.: a teda i sporovú nehnuteľnosť, ktorú ako je uvedené vyššie konajúci prokurátor do uvedenej súvahy zarátava) *a zároveň záväzky v posudzovanom čase. Vzhľadom na predmetné je nutné zdôrazniť, že ak krajský prokurátor má za to, že v čase spáchania údajného trestného činu nebol dlžník schopný vôbec splniť dlh voči veriteľovi, je otázne, z akého dôvodu vedie voči mne trestné konania. Základným predpokladom v procese vyšetrovania trestného činu poškodzovania veriteľa totiž musí byť zistené, či v čase prevodu mal dlžník nejaký majetok, ktorý by uspokojil veriteľov. Ak by podľa judikatúry dlžník nemal žiadny majetok, resp. by nebol z dôvodu presahujúcich dlhov schopný uspokojiť veriteľa, nemohlo by ísť vôbec o trestný čin poškodzovania veriteľa. Ak by jediným majetkom dlžníka bola napr. nehnuteľnosť, na ktorej je zriadené záložné právo v prospech veriteľa, tak ostatných veriteľov možno brať do úvahy len vtedy, ak by príjem z predaja bol taký, žeby rástli finančné prostriedky aj po uspokojení prednostného záložného veriteľa. Ak by bolo veriteľov viac a výška majetku dlžníka nedosahuje dostatočnú mieru, musia byť veritelia uspokojení rovnomerne (to však neplatí pri prípade záložného veriteľa, ktorý je uprednostnený)* (pozn.: tak ako by tomu bolo potenciálne v tomto prípade, kedy krajský prokurátor uvádza, že dlhy dlžníka presahovali hodnotu majetku, pričom mal však mať nehnuteľnosť, na ktorej však v danom čase existovalo prednostné záložné právo). Charakter trestného činu poškodzovania veriteľa tak v danom prípade za podmienok, ktoré uvádza krajský prokurátor s odkazom na súvahu dlžníka, jednoznačne nemohol byť naplnený.

9. Ďalej Generálny prokurátor medzi základné skutkové a právne otázky, s ktorými sa krajský prokurátor nevysporiadal, zaradil **otázku, či uvedená nehnuteľnosť v kontexte stíhaného skutku právne kvalifikovaného ako zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) ods. 3 písm. b) Tr. zák. je príjmom alebo vecou pochádzajúcou z trestnej činnosti v intenciách Trestného zákona a otázku premlčania v súvislosti s ust. § 87 ods. 3 písm. b) Tr. zák.** Pôvodne sa dozorujúci prokurátor vyjadril tak, že prečin poškodzovania veriteľa nie je premlčaný, tak ako som to namietal v rámci podanej sťažnosti, a to z dôvodu prerušenia jej plynutia, kedy dôvodom prerušenia plynutia premlčacej doby bolo spáchanie ďalšieho trestného činu (uvedenom v bode 2 napadnutého uznesenia), a to dňa 09.05.2012. Z následnej argumentácie krajského prokurátora po vrátení veci Generálnym prokurátorom uvedenej v Uznesení KP, však mne, ako obvinenému, vyvstáva otázka, či je takýto postup orgánov činných v trestnom konaní zákonný a v súlade s ust. § 2 ods. 10 štvrtá veta Tr. por., keď krajský prokurátor na str. 11 Uznesenia KP uvádza, že *vo vzťahu k obvinenému tvrdenému premlčaniu trestného stíhania pre trestný čin poškodzovania veriteľa, k okolnostiam ktorého sa v sťažnosti vyjadril, uvádzam, že právne posúdenie spáchaných skutkov v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia ešte nemusí byť konečným v uvedenej trestnej veci, keďže do úvahy by prípadne prichádzalo aj ďalšie možné posúdenie konania páchatel'a ako spáchanie trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Tr. zák.... atď.*, ako i otázka, či mám chápať takýto prístup orgánov činných v trestnom konaní tak, že pokiaľ by bolo preukázané, že pre jeden trestný čin by doba premlčania uplynula tak, ako to uvádzam, tieto subsumujú moje konanie pod iný trestný čin, v prípade ktorého by k prípadnému premlčaniu ešte nedošlo, resp. že nájdu akýkoľvek trestný čin, len aby bolo možné moje konanie označiť ako trestné, a v trestnom stíhaní voči mne pokračovať. **Takéto konanie orgánov činných v trestnom konaní považujem za protiústavné, arbitrárne, vzbudzujúce pochybnosti o zákonnosti celého trestného konania v predmetnej trestnej veci.** Trestný poriadok totiž neumožňuje začať trestné stíhanie v prípadoch, ak sa skutok „rysuje“ len v nejasných obrysoch, pričom prípadné svojvoľné vymedzenie skutku zo strany orgánov činných v trestnom konaní by bolo neprípustné a bolo by v rozpore so zákazom ľubovôle pri rozhodovaní štátnych orgánov (t. j. orgán činný v trestnom konaní nemôže najskôr „vytvoriť“ skutkové okolnosti tak, aby zodpovedali určitej právnej kvalifikácii a želaniu oznamovateľa, a potom jej prispôbovať dokazovanie, ale postup musí byť opačný, teda určitá právna kvalifikácia musí sama vyplývať zo zisteného konkrétneho skutkového stavu). Skutok (alebo určitý skutkový dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označil oznamovateľ. Orgány činné v trestnom konaní majú povinnosť sa podaním zaoberať a rozhodnúť o ňom, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa znaky konkrétneho trestného činu je plne v ich kompetencii. Každý má síce právo, aby sa kompetentné orgány jeho podaním zaoberali, ale nie, aby mu aj v plnom rozsahu vyhovel. **V neposlednom rade uvádzam, že ako v mojej sťažnosti, tak i v predkladanom návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí sa vyjadrujem k trestným činom, ktoré sú mne kladené za vinu, a nie k tým, ktoré by mi mohli byť kladené za vinu.** Je preto potrebné konštatovať, že uznesenie KP tak naďalej neposkytlo relevantnú odpoveď na moju námietku, že v predmetnej veci došlo k premlčaniu trestného činu podľa bodu 1. uznesenia o vznesení obvinenia, rovnako tak neposkytlo relevantnú odpoveď ani na ďalšiu z vyššie uvedených otázok načrtnutých Generálnym prokurátorom ohľadom spáchania trestného činu podľa bodu 2. uznesenia o vznesení obvinenia. Tiež naďalej trvám na tom, že ak by aj orgány činné v trestnom konaní na danom mieste postupovali v súlade s ust. § 87 ods. 3 písm. b) Tr. zák. s odkazom na trestný čin podľa bodu 2. uznesenia o vznesení obvinenia, ktorého spáchanie naďalej absolútne vylučujem, v danej veci nedošlo k naplneniu objektívnej stránky predmetného činu, ktorá spočíva v legalizácii príjmov z trestnej činnosti, kedy ide o dispozíciu príjmami alebo iným majetkom z trestnej činnosti, alebo dispozíciou vecou, ktorá je príjmom z trestného činu, pokiaľ je motivovaná úsilím zakryť ich pôvod v trestnom čine, alebo zakryť ich určenie či použitie na spáchanie trestného činu, alebo zmať ich zaistenie na účely trestného konania, alebo zmať ich prepadnutie alebo zhabanie, pričom **príjmom z trestného činu je treba rozumieť príjem vo finančnom vyjadrení alebo vec, ktorá je príjmom z trestnej činnosti, ak boli získané trestným činom alebo za vec získanú trestným činom alebo ako odmena za spáchanie trestného činu.** Sporový penzión, ku ktorého prevodu došlo, vyššie uvedené znaky nespĺňa. **Tento nebol nadobudnutý z trestnej činnosti, ani za príjem nadobudnutý z trestnej**

činnosti, ani ako odmena za spáchanie trestného činu. Zároveň nie je naplnená ani subjektívna stránka, spočívajúca v špecifickom úmysle zatajenia existencie takéhoto príjmu z trestnej činnosti, nakoľko sporový majetok, ako už je uvedené vyššie nepochádza z trestnej činnosti (nebol nadobudnutý krádežou, podvodom ani iným trestným činom). V danom prípade sa taktiež vyžaduje, aby páchatel vedel (mal vedomosť) o pravom pôvode príjmu/veci získaného z trestnej činnosti. **Dlžník, spoločnosť PLUS PLUS, spol. s r.o. bola vlastníkom sporového penziónu, ktorý nenadobudla trestnou činnosťou, a teda tento nemá charakter príjmu nadobudnutého trestnou činnosťou.** Ak by konajúci vyšetrovateľ v bode 2. uznesenia o vznesení obvinenia spájal trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti s konaním spoločnosti Corporation, s.r.o. (pričom naďalej trvám na vyššie uvedenom, a teda, že na majetok – penzión – sa nevzťahuje definícia príjmu pochádzajúceho z trestnej činnosti), v danom prípade ide o subjekt odlišný od subjektu dlžníka. Ak teda v nadväznosti na prípadné prerušenie plynutia premlčacej doby, by orgány činné v trestnom konaní chceli postupovať v súlade s ust. § 87 ods. 3 písm. b) Tr. zák., došlo by k rozporu s uvedeným ustanovením, nakoľko k prerušeniu plynutia premlčacej doby môže dôjsť len v prípade, **ak páchatel (trestného činu, ktorého premlčacia doba plynie)** počas plynutia premlčacej doby spáchal úmyselný trestný čin. Ako už bolo uvedené, v prípade spoločnosti Corporation, s.r.o. ide o odlišný subjekt, akým je dlžník – PLUS PLUS, spol. s r.o., ktorý mal byť údajným páchatelom trestného činu poškodzovania veriteľa, teda tento počas prípadného plynutia premlčacej doby trestného činu poškodzovania veriteľa nijaký úmyselný trestný čin nespáchal. Okrem toho vzhľadom na ústavný princíp vyjadrený v článku 50 ods.1 Ústavy SR, podľa ktorého len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy, podmienka uvedená v ust. § 87 ods. 3 písm. b) Tr. zák. **môže byť naplnená len vtedy, ak existuje právoplatné súdne rozhodnutie o tom, že konkrétny páchatel spáchal v premlčacej dobe iný, nový trestný čin.** Nestačí len zistenie, že sa vedie trestné stíhanie pre trestný čin, za úmyselný trestný čin, lebo by to zjavne odporovalo princípu prezumpcie neviny. Vznesenie obvinenia proti konkrétnej osobe teda nie je rozhodnutím o tom, že táto osoba trestný čin spáchala, pričom vylúčené je skúmať otázku spáchania nového trestného činu v rámci posudzovania predbežných otázok, pretože o novom trestnom čine možno konať a rozhodnúť len zákonom ustanoveným spôsobom, t. j. pred vecne a miestne príslušným súdom, na podklade obžaloby prokurátora a po vykonaní potrebného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Napriek uvedenému naďalej trvám na tom, že v danom prípade nedošlo k spáchaniu trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, a teda ani k prerušeniu plynutia premlčacej doby prípadného trestného činu poškodzovania veriteľa, a teda v danej veci bolo **nutné postupovať v súlade s ust. § 215 ods. 1 písm. d) Tr. por., a teda trestné stíhanie zastaviť v súlade s ust. § 9 ods. 1 písm. a) Tr. por., tak ako tomu bolo v prípade uznesenia o zastavení trestného stíhania, zo dňa 25.11.2016, nakoľko v danej veci je trestné stíhanie premlčané.** Ani k uvedenému dozorujúci prokurátor nezaujal relevantné stanovisko. Napokon, ak by sme v prípade trestného činu poškodzovania veriteľa, v sadzbe kladenej za moju vinu, vychádzali z tej skutočnosti, že k prípadnému dokonaniu tohto trestného činu došlo dňom, ako uvádza dozorujúci prokurátor v rozhodnutí prokurátora KP Trnava, kedy bol podaný návrh na zápis zmeny vlastníckych práv nehnuteľností do katastra nehnuteľností (ktorý bol doručený Správe katastra Trnava dňa 17.12.2010), k premlčaniu trestného činu došlo ku dňu 18.12.2015.

10. V súvislosti s vyššie uvedeným poukazujem na ďalšiu závažnú skutočnosť namietanú v rámci podanej sťažnosti, ku ktorej dozorujúci prokurátor pôvodne vo svojom rozhodnutí prokurátora KP Trnava nezastal nijaké relevantné stanovisko, a to závery vyšetrovateľa na str. 9 uznesenia o vznesení obvinenia, kde tento na jednej strane uvádza, že na základe zabezpečeného spisového materiálu nemožno hovoriť, že by motívom môjho bola legalizácia príjmu z trestnej činnosti, pričom následne už uvádza (bez akéhokoľvek podloženia relevantným dôkazom, čo naznačuje, že skutkový stav nebol zistený bez dôvodných pochybností), že táto (teda legalizácia príjmu z trestnej činnosti) nastúpila druhotne s časovým odstupom, pričom zároveň nižšie konštatuje, že som zároveň zabezpečil prevod nelegálne získaného majetku z osoby Monika Ondrášiková na Tibora Maďara, ktorým konaním získal prospech vo výške cca 300.000,- eur. Predmetný záver,

a teda, že som mal získať prospech vo výške 300.000,- eur považujem za vágny, nelogický a ničím nepodložený, nakoľko i ku dňu podania tohto návrhu je sporový majetok – penzión naďalej majetkom p. Tibora Maďara, a nie môjho, pričom teda nie je zrejmé z čoho konajúci vyšetrovateľ pri konštatovaní, že som získal prospech vo výške cca 300.000,- eur, vychádzal. K žiadnemu preukázateľnému obohateniu z mojej strany v tomto prípade nedošlo. Ak teda následne krajský prokurátor vo svojom Uznesení KP na str. 10 uvádza, že moja námietka je nelogická, pretože Tibor Maďar je môj brat, pričom je nutné okrem iného na tomto mieste vytknúť skutočnosť, že **dozorujúci prokurátor na viacerých miestach svojho Uznesenia KP evidentne nahrádza funkciu vyšetrovateľa, keď zdôvodňuje jeho závery z uznesenia o vznesení obvinenia - najčastejšie znegovaním námietok - že ani v tomto prípade nemožno konštatovať, že by krajský prokurátor zdôvodňoval závery vyšetrovateľa v uznesení o vznesení obvinenia v súlade so znakmi skutkovej podstaty trestného činu mne kladenému za vinu.** Napokon ohľadom trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti naďalej poukazujem na neštandardný postup orgánov činných v trestnom konaní, kedy títo v rozpore s princípom právnej istoty, prvotne (v uznesení o zamietnutí sťažnosti, zo dňa 27.01.2017) uvádzajú, že „...vo vzťahu k tvrdeniam o nezačatí trestného stíhania pre trestný čin podvodu ako aj legalizácie príjmu z trestnej činnosti je potrebné uviesť, že konanie nevykazovalo znaky trestných činov legalizácie príjmu z trestnej činnosti a podvodu...“, a že doposiaľ vykonané dokazovanie uvedené nepreukazuje, pritom následne bez vykonania akýchkoľvek ďalších dôkazov v danej veci, predmetné tvrdenie v rámci uznesenia o vznesení obvinenia zmenia, a to bez relevantného zdôvodnenia, pričom k relevantnému zdôvodneniu uvedeného nedošlo ani v Uznesení KP.

11. V nadväznosti na vyššie uvedené, považujem na škodu konania, že Generálny prokurátor na str. 6 svojho Uznesenia konštatoval, že *vzhľadom na dôvody zrušenia uznesenia prokurátora z 15.08.2017 nebola venovaná pozornosť ďalším skutočnostiam obsiahnutým v návrhu z 21.09.2017*, a teda, že Generálny prokurátor nebol konkrétny voči všetkým prípadným zisteným nedostatkom, nakoľko i predmetné je dôvodom, že ja, ako obvinený, na vlastnú obranu musím podávať ďalší návrh na Generálnu prokuratúru, okrem iného i z dôvodu laxného prístupu krajského prokurátora, kedy tento (okrem už vyššie uvedeného) na str. 5 Uznesenia KP ďalej uvádza, že *v nadväznosti na tvrdenie sťažovateľa, že vyšetrovanie pred vznesením obvinenia nebolo žiadnym spôsobom doplnené, nezodpovedá skutočnosti, nakoľko vyšetrovateľ do spisu zabezpečil listinné materiály, a to najmä z dôvodu stotožnenia osoby páchatel'a, dôsledného skúmania plynutia času a náležitého vyhodnotenia premlčacej doby, pričom však opätovne nikde v rámci Uznesenia KP neuvádza, aké konkrétne listinné materiály, resp. aké konkrétne dôkazy, ktoré mali zdôvodniť zmenu rozhodnutia konajúceho vyšetrovateľa boli do spisu zabezpečené, a teda opätovne nemožno považovať rozhodnutie krajského prokurátora za dostatočné a zdôvodňujúce vznesenie obvinenia voči mne.*
12. Rovnako sa nestotožňujem s argumentáciou krajského prokurátora na str. 5 a 6 Uznesenia KP, na moje námietky ohľadom výpovedí svedkov Moniky Ondrášikovej, Mareka Lukáča a Zoltána Máka, kedy dozorujúci prokurátor opätovne k namietaným rozporom vo výpovediach uvedených svedkov, ako aj k mnou predkladaným dôkazom, ktoré výpovede svedkov, najmä p. Mareka Lukáča negujú, uvádza, že tieto nie sú rozhodné pri vyhodnocovaní zákonnosti môjho konania, resp. že nie sú vo vzťahu k vyhodnocovaniu naplnenia zákonných znakov skutkových podstat stíhaných trestných činov relevantné, a týmto nevenuje ďalšiu pozornosť, a to napriek tomu, že tvrdenie krajského prokurátora je v evidentnom rozpore s odôvodnením uznesenia o vznesení obvinenia, keď výpovede predmetných svedkov boli jedným z dôkazov, z ktorých vyšetrovateľ vychádzal pri vznesení obvinenia (viď uznesenie o vznesení obvinenia), napriek tomu, že uvedené rozpory spochybňujú hodnovernosť výpovede predmetných svedkov (napokon si v uvedenom oponuje i samotný krajský prokurátor, keď na jednej strane tvrdí, že moje námietky voči hodnovernosti svedkov nie sú relevantné, no hneď na to na str. 6 (tretí odsek) Uznesenia KP

sám odkazuje na výsluch svedkyne Moniky Ondrášikovej ako na dôkaz ohľadom uzatvorenia kúpnych zmlúv). Napriek tomu ani k ostatným namietaným rozporom vo výpovediach svedka Mareka Lukáča a Zoltána Máka, krajský prokurátor nezaujal relevantné stanovisko, len uvádza, že tieto nie je potrebné osobitne vyhodnocovať, nakoľko nie sú predmetom tohto trestného stíhania. Napriek tomu, že tieto nie sú predmetom trestného stíhania, na výpovediach predmetných svedkov bolo, ako vyplýva z uznesenia o vznesení obvinenia, započaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie voči mne! Opakovane poukazujem na tú skutočnosť, že výpoveď Mareka Lukáča ohľadom toho, že sa so mnou do času, kedy Marek Lukáč poskytol v júni 2007 financie Zoltánovi Mákovi nepoznali, sa nezakladá na pravde, nakoľko sa títo poznali oveľa skôr, kedy sa títo stretávali v podniku Mareka Lukáča, a kedy Marek Lukáč požiadal ma o pôžičku vo výške 500.000,- Sk, pričom bola medzi týmito uzatvorená zmluva o pôžičke, zo dňa 16.02.2007, ktorá bola ako dôkaz doložená do vyšetrovacieho spisu, no ku ktorej sa dozorujúci prokurátor, ako ku dôkazu preukazujúcemu nehodnovnosť výpovedí svedka Mareka Lukáča, absolútne nevyjadril. Okrem toho, uvedenú sumu Marek Lukáč mi nikdy nevrátil, a túto skutočnosť vo svojej výpovedi zamlčal, resp. okolnosti zoznámenia sa so mnou upravil podľa svojej potreby, tak ako to robil ohľadom celého priebehu známosti so mnou. Iz uvedeného dôvodu otáľal s vymáhaním svojej údajnej pôžičky, nakoľko o jej vyplatenie, ako sám toho času uviedol, nemal záujem, pričom oveľa väčší záujem mal na ním v zmluve zakotvenej zmluvnej pokute, ktorá bola následne civilným súdom označená za nezákonnú, a vďaka uvedenej zmluvnej pokute sa chcel následne dostať k vlastníctvu sporovej budovy – penziónu. Uvedené skutočnosti však orgány činné v trestnom konaní, povinné skúmať nielen dôkazy v neprospech, ale i v mojom prospech, ako obvineného, nijako nepreverovali. Opakovane zdôrazňujem a trvám na tom, že vyššie uvedení svedkovia nie sú hodnoverní a ich výpovede sú nesúladne. Výpoveď Mareka Lukáča a výpoveď Zoltána Máka, si zjavne, najmä v okolnostiach podpisu zmluvy o pôžičke zo dňa 16.06.2007 a otázky vyplatenia, resp. nevyplatenia hotovosti rozporujú, čo potvrdzuje i vykonaná konfrontácia medzi uvedenými svedkami, zo dňa 26.08.2016. Rovnako tak svedeckú výpoveď Moniky Ondrášikovej možno označiť za tendenčnú, v snahe uchrániť sa pred prípadným trestným stíhaním, kedy táto vo svojej výpovedi zo dňa 18.08.2014 uvádza okrem iného, že ňou podpísané kúpne zmluvy podpisovala prvýkrát (z pozície kupujúcej) na parkovisku pred barom Relax, druhýkrát (z pozície predávajúcej) pred jej školou (pedagogickou fakultou), pričom je však z oboch kúpnych zmlúv zrejmé, že tieto boli podpisované pred notárom. **K uvedeným rozporom vo výpovediach vyššie uvedených svedkov, či už voči sebe navzájom, prípadne voči vo vyšetrovacom spise založeným listinným dôkazom, konajúci vyšetrovateľ nezaujal relevantné stanovisko, napriek tomu na tieto odkazuje, ako na dôkazy odôvodňujúce vznesenie obvinenia. Následne na to však v rozpore so zhodnotením vyšetrovateľa krajský prokurátor už vo svojom Uznesení KP uvádza, že mnou namietané rozpory nie sú dôležité, lebo uvedené dôkazy nie sú rozhodné pri vyhodnocovaní zákonnosti môjho konania.**

13. Napokon za nedostatočné považujem i zhodnotenie námietky ohľadom pochybenia konajúceho vyšetrovateľa voči jeho postupu pri výsluchu Dušana Maďara ml., kedy bol tento v rozhodnom čase (pred vznesením obvinenia) vypočúvaný ako svedok, napriek tomu, že už v tomto čase bolo zrejmé podozrenie (hoci nie dôvodné), že skutku (skutkov) sa tento mal (mohol) dopustiť. K vykonaniu takéhoto procesného úkonu by orgán prípravného konania vôbec nemal pristúpiť, preto konštatácia dozorujúceho prokurátora, o zákonnosti tohto postupu vyšetrovateľa, je podľa môjho názoru absolútne nesprávna. Osoba, ktorá je totiž podozrivá zo spáchania skutku (hmotnoprávne trestného činu), nemôže súčasne v jednom a tom istom trestnom konaní aj s poukazom na princíp „*nemo tenetur se ipsum accusare*“ (nikto nie je povinný obviňovať seba samého) a zásadu „*nikto nemá byť svedkom vo vlastnej veci*“ (*nemo in propria causa testis esse debet*) súčasne vystupovať ako svedok. Inými slovami povedané, v jednom trestnom konaní nemôže jedna a tá istá osoba zastávať dve obsahovo odlišné procesné postavenia s úplne odlišnými procesnými právami a povinnosťami. K tomu je taktiež možné uviesť, že aj trestnoprávna teória vymedzila definíciu svedka v trestnom konaní z procesno-právneho hľadiska nasledovne: „...*ide o fyzickú osobu, odlišnú od osoby obvineneho, ktorá je povinná dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, aby podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku ústne vypovedala o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie (napr. o trestnom čine a páchatelovi), ktoré videla, počula*

alebo inak vnímala svojimi zmyslami, a ktoré súvisia so skutkom, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie.“ Z hľadiska hmotnoprávneho taktiež platí, že svedok je fyzická osoba odlišná od páchatel'a. Základná definícia svedka v trestnom konaní preto vychádza z premisy, že ide o osobu odlišnú od obvineného (hmotnoprávne označeného ako páchatel'a trestného činu). To v súhrne znamená, že osoba, voči ktorej existuje dôvodné podozrenie, že mala spáchať trestný čin, nemôže byť súčasne svedkom vo „vlastnej trestnej veci,“ keďže by tým súčasne zastávala dve obsahovo odlišné, a podľa môjho názoru navyše nezlučiteľné procesné postavenia. Skutočnosť, že aj legislatívne dochádza k odlišnému chápaniu procesného postavenia svedka a podozrivého svedča pritom aj ustanovenia § 2 ods. 20, § 155 ods. 3 a § 157 ods. 2 ods. 4 Tr. por. V tejto súvislosti považujem za vhodné poukázať aj na jednotlivé ustanovenia Trestného poriadku, ktoré sa týkajú výpovede svedka: Podľa ust. § 127 ods. 1 Tr. por. *je každý povinný dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu a vypovedať ako svedok o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatel'ovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie*. Podľa ust. § 132 ods. 1 Tr. por. *sa na začiatku výsluchu treba svedka opýtať na jeho pomer k prerokovávanej veci, ako aj k stranám a podľa potreby aj na iné okolnosti potrebné na zistenie jeho nezáujatosti a hodnovernosti*. Svedkovi sa musí dať možnosť, aby súvisle vypovedal všetko, čo sám o veci vie, a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti. V zmysle vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že svedok, ktorý je súčasne aj podozrivý zo spáchania trestného činu, by mal *de facto* vypovedať sám o sebe, bez ohľadu na to, že má právo odmietnuť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por. **Výsluch podozrivého ako svedka považujem preto za výslovné obchádzanie Trestného poriadku. Keďže dotknutý procesný postup nemá oporu v zákone, nemožno ho potom vyhodnotiť inak, ako úkon vykonaný v jeho rozpore, pričom pri namietaní postupu vyšetrovateľ'a, je potrebné skúmať i konanie, ktoré predchádzalo vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia**, a to i z pohľadu dodržania procesných ustanovení, predovšetkým ust. § 2 ods. 1, ods. 10 a ods. 12 Tr. por. Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. *orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán*. Z tohto ustanovenia je pritom zrejmé, že aj na účely vydania uznesenia podľa ust. § 206 ods. 1 Tr. por., musí byť zachovaný postup podľa ust. § 2 ods. 12 Tr. por., a teda, že hodnotené môžu byť len také dôkazy, ktoré spĺňajú kritérium zákonnosti. Nemožno sa preto na tomto mieste stotožniť s názorom dozorujúceho prokurátora, že by konajúci vyšetrovateľ pri môjho výsluchu nepochybil.

14. Čo sa týka argumentácie krajského prokurátora na str. 10 Uznesenia KP, ohľadom uplatnenia princípu „ultima ratio“ a zásady subsidiarity trestnoprávnej represie, podľa ktorej uplatnenie týchto zásad v danej veci neprichádza do úvahy, i s touto sa nestotožňujem a túto nepovažujem za dostatočnú, najmä s odkazom na prečin poškodzovania veriteľ'a (s poukazom na samotné tvrdenie prokurátora, že uplatnenie uvedených zásad je možné len v prípade prečinov), kedy v rámci Uznesenia KP nie je uvedené prečo v tomto prípade neprichádza uplatnenie uvedenej zásady (minimálnej k trestnému činu poškodzovania veriteľ'a) v úvahu. Hoci krajský prokurátor uvádza, že k tejto otázke existuje rozsiahla judikatúra, opomína existenciu viacerých názorových prúdov, a sám sa prikláňa k tomu, ktorý je pre neho priaznivejší (hoci ako orgán činný v trestnom konaní by mal zaisťovať dôkazy nie len svedčiace v neprospech, ale i v prospech obvineného), a to napriek tomu, že v danom prípade je evidentné, že trestné stíhanie je v tomto prípade nadbytočné a nezákonné. Názor, z ktorého krajský prokurátor vychádza, sa stotožňuje so záverom, že princíp ultima ratio môže byť súčasťou iba materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., a že je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyvodiť trestnú zodpovednosť ak sú konaním páchatel'a naplnené formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu, hoci tento názor a jeho správnosť je v aplikačnej praxi opakovane spochybňovaný, a to práve z dôvodu, že materiálny korektív uvedený v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. nie je obsahovo totožný s vymedzením zásady subsidiarity trestnej represie uvedenej v ustanovení § 12 ods. 2 českého Trestného zákonníka, a preto ani nie je možné mechanicky „vtláčať“ princíp ultima ratio do obsahového vymedzenia materiálneho korektívu v právnych podmienkach SR, ktorý určujú úplne iné kritériá a zároveň, čo sa týka naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, to, či bol alebo nebol spáchaný v konkrétnom prípade trestný čin nezávisí od formálnych znakov

skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v Trestnom zákone, ale od spáchaného skutku, t. j. od určitého skutkového deja, ktorý môže, ale aj nemusí naplňovať formálne znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. Trestný zákon teda len vo všeobecnosti vymedzuje názvy trestných činov a ich definície (skutkové podstaty), avšak žiadnym spôsobom neurčuje, ktoré konkrétne skutky možno pod tieto definície (skutkové podstaty) podradiť. To je vecou interpretácie a aplikácie Trestného zákona na konkrétny skutok (prípado) a ide teda o doménu orgánov aplikácie práva a nie o doménu zákonodarcu. Neexistujú teda žiadne iné pravidlá pre určenie toho ako a či vôbec použiť princíp ultima ratio v trestnom práve než okolnosti prípadu (skutok, či skutkový dej). Mylný je preto výklad podľa ktorého hranice použitia princípu ultima ratio určuje sám Trestný zákon, nakoľko ten vymedzuje len znaky skutkovej podstaty jednotlivých trestných činov a nie kedy, t. j. na aké konkrétne skutkové okolnosti, sa vzťahujú. To sa dá zistiť len interpretáciou a následnou aplikáciou. V právnych podmienkach SR je nevyhnutné chápať princíp ultima ratio ako interpretačné pravidlo, ktoré sa uplatňuje vedľa formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu. Nejde teda o nejakú osobitnú právnu normu, ale ide o metódu výkladu práva, t. j. o myšlienkový prístup k výkladu právnej normy. Ide o posúdenie toho, kde sú hranice medzi civilnou a trestnoprávnou protiprávnosťou a zodpovednosťou a čo spadá do kompetencie civilných súdov a čo do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a súdov v trestnej oblasti. Princíp ultima ratio je argument, a to argument hodnotami právneho štátu, v podstate stanovuje pravidlo prednosti iných právnych odvetví (občianske, obchodné, či správne) pred trestným právom, pravidlo racionálnej právnej argumentácie, ktorá bráni tomu, aby sa trestné právo nadužívalo (či skôr zneužívalo) aj v prípadoch, ktoré celkom zjavne patria do kompetencie iných orgánov (napríklad súdov v civilnej oblasti) a kde vyvodzovanie zodpovednosti konkrétneho subjektu za protiprávne konanie je nutné hľadať v iných právnych odvetviach než v trestnom práve. Uplatnenie princípu ultima ratio (ako interpretačného pravidla) v konkrétnom prípade bude, tak ako je to bežné aj pri iných interpretačných pravidlách v trestnom práve (napríklad pravidla, či zásady in dubio pro reo), vždy do určitej miery vecou subjektívneho rozhodnutia orgánu aplikácie práva, a to ohľadne posúdenia otázky, či možno tento princíp aplikovať na posudzovaný prípad a ak áno v akom smere (s akým výsledkom na riešenie problematiku). **V tomto smere je nepochybné, že princíp ultima ratio trestného práva je princípom právnym, pretože jeho existencia sa vyvodzuje z článku 1 ods. 1 Ústavy SR, t. j. z existencie právneho štátu. Podobne ako princíp ultima ratio, je interpretačným pravidlom napríklad aj zásada in dubio pro reo, zákaz zneužitia práva, či uplatňovanie tzv. princípu proporcionality. Ani v jednom z týchto prípadov nejde o konkrétne právne normy, ktoré by sa aplikovali priamo, ale vždy len prostredníctvom konkrétnych skutkových okolností. Spoločnou črtou pre interpretačné pravidlá (princípy, či zásady) je pritom skutočnosť, že spravidla nie sú vyslovene upravené v písanom práve, ale sa len vyvodzujú z konkrétneho obsahu právnej normy ako aj to, že sa spravidla nedajú vymedziť v právnom texte (legislatívne). Pokiaľ teda ide o zodpovedanie otázky, v ktorých prípadoch a prečo je nutné brať do úvahy interpretačný princíp ultima ratio trestného práva, tak je nutné zdôrazniť, že jeho existencia, či možnosť uplatňovania súvisí s postavením trestného práva ako právneho odvetvia v právnom poriadku a jeho vzťahu k ostatným právnym odvetviam. Rovnako tak uplatňovanie, či skôr nutnosť uplatňovania princípu ultima ratio v trestnom práve súvisí s tým, že zákonodarca neurčuje žiadne „hranice“ medzi jednotlivými typmi deliktov (najmä nie medzi civilnými a trestnými) a ani neurčuje, kedy ide materiálne „len“ o protiprávnosť, na ktorú postačuje uplatňovanie zodpovednosti v zmysle civilného, či správneho práva a kedy „už“ ide o protiprávnosť v zmysle § 8 Tr. zák. (t. j. o najzávažnejšiu formu protiprávnosti), pri ktorej je nevyhnutné vyvodit' trestnoprávnu zodpovednosť. Možno pripomenúť nesporný fakt, že Trestné právo má subsidiárny (akcesorický) charakter, pretože je závislé na ostatných právnych odvetviach. Uvedené vyplýva z toho, že trestné právo chráni spoločenské hodnoty a vzťahy, ktoré sú už upravené inými právnymi odvetviami s tým, že tieto iné právne odvetvia majú skonštruovaný systém ochrany a vyvodzovania deliktuálnej zodpovednosti, a preto je logickým, že trestné právo by malo „nastúpiť“ až alebo len vtedy, ak ochrana poskytovaná týmito inými právnymi odvetviami neprichádza vôbec do úvahy, respektíve ide už o zjavný exces, ktorý možno podradiť pod formálne znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu (t. j. trestné právo by malo byť skutočne ultima ratio, teda posledná, krajná možnosť).** V tomto smere je nutné

uviest', že civilným právom sú stanovené primárne práva a povinnosti, ktoré vznikajú medzi subjektmi právnych vzťahov pri realizácii týchto právnych vzťahov, a ktoré platia medzi subjektmi, ktorí majú v zásade rovnoprávne (rovnaké, či rovné) postavenie, či už vo forme zmluvy uzatvorenej medzi stranami alebo všeobecne, ktoré vyplývajú z hmotného práva, pričom pri porušení primárnej povinnosti dochádza k spáchaniu civilnoprávneho deliktu. Trestné právo je odvetvím sekundárnym, ktorého zmyslom je ochrana iných právnych odvetví pred najzávažnejšími protiprávnymi zásahmi. **Princíp ultima ratio ako interpretačné pravidlo teda napomáha vyložiť skutkovú podstatu konkrétneho trestného činu, a to aj jeho formálne znaky podľa ich zmyslu. Má preto pomôcť k odlišeniu trestných činov od tých deliktov, ktoré by nemali byť považované za trestné činy alebo povedané inak, ktorými by sa orgány činné v trestnom konaní, či súdy v trestnom konaní nemali vôbec zaoberať** (možnosti využitia princípu ultima ratio možno demonštrovať na prípade z praxe, v ktorom bolo vedené trestné stíhanie v podstate na tom skutkovom základe, že obvinený, ako konateľ obchodnej spoločnosti si po odvolaní z funkcie konateľa ponechal hnuťelné veci (notebook, osobné motorové vozidlo a mobilný telefón), ktoré mu boli dané do dispozície v súvislosti s výkonom funkcie konateľa a odmietol ich vrátiť obchodnej spoločnosti, čím mal obchodnej spoločnosti spôsobiť škodu v hodnote nevrátených vecí. Optikou názoru krajského prokurátora by o trestnosti skutku malo rozhodovať len to, či skutok formálne naplňa alebo nenaplňa znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. V danom prípade by sme teda mohli dospieť k záveru, že došlo k naplneniu formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 213 Tr. zák., nakoľko obvinený mal obchodnou spoločnosťou zverené hnuťelné veci za účelom výkonu funkcie konateľa obchodnej spoločnosti a momentom odvolania z funkcie konateľa a odmietnutia ich vrátenia obchodnej spoločnosti došlo k neoprávnenému (protiprávnemu) prisvojeniu si týchto zverených cudzích vecí, ktorých hodnota presahovala. Skutok by teda mal byť posúdený ako trestný čin. Také jednoduché to však často pri majetkových trestných činoch nebýva. Obvinený totiž v danej veci oponoval, že on oprávnené odmietol vydať veci obchodnej spoločnosti, nakoľko išlo z jeho strany o prejav zádržného práva v zmysle § 151s ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu zabezpečenia splatnej peňažnej pohľadávky, ktorú má voči obchodnej spoločnosti z dôvodu nevyplatenia jeho mzdových nárokov. Obvinený teda uplatňuje výkon zabezpečovacieho inštitútu, ktorého podstatou je, že nie je vopred zmluvne dohodnutý, ale vzniká na základe jednostranného úkonu oprávnenej osoby. Oprávnený výkon zádržného práva zo strany obvineného by menil aj situáciu z pohľadu trestného práva. **V danom prípade ide totiž o skutok, ktorý má súkromnoprávny základ, a preto orgány činné v trestnom konaní nemôžu ignorovať mimotrestné inštitúty, ktorých sa dovoľáva obvinený. Ak by totiž bol výkon zádržného práva zo strany obvineného oprávnený (súladný s ustanoveniami Občianskeho zákonníka) nemohlo by ísť o trestný čin, nakoľko nie je možné pripustiť, aby v rámci jednotného právneho poriadku bolo to isté konanie jedným právnym odvetvím dovolené (civilným právom) a druhým právnym odvetvím (trestným právom) zakázané. Právny poriadok teda je síce diferencovaný ale v konečnom dôsledku musí tvoriť jednotu. Za popísaných okolností teda o trestný čin sprenevery nešlo, a to aj napriek tomu, že boli naplnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery (vrátane škody, pretože formálne sa zmenšil majetok obchodnej spoločnosti o hodnotu vecí zadržovaných obvineným) a napriek tomu, že zo strany obvineného išlo o konanie úmyselné. O trestný čin nešlo z dôvodu absencie protiprávnosti konania obvineného v zmysle § 8 Tr. zák.). Práve v takýchto prípadoch prichádza do úvahy využitie interpretačného pravidla ultima ratio zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Pravidlo ultima ratio vychádza zo subsidiarity trestného práva, t. j. z toho, že zákonodarca skoncipoval aj iné právne odvetvia, ktoré reagujú na možné porušenie zákona, či zmluvy a že reakcia v zmysle ustanovení trestného práva by mala byť až na poslednom mieste. Ak ide o prípady, ktoré majú súkromnoprávny základ, tak je primárne úlohou súdov v civilnom procese vyriešiť všetky sporné otázky, ktoré vznikli medzi stranami súkromnoprávneho vzťahu. Pokiaľ hovoríme o sporných otázkach v súkromnoprávných vzťahoch tak sa tu majú na mysli také sporné otázky, ktoré zjavné neprekračujú hranice civilného práva a ktoré bežne spadajú do kompetencie súdov v civilnom procese.** Vo vyššie uvedenej veci trestného činu sprenevery závisí posúdenie možnej protiprávnosti konania obvineného od toho, či bolo alebo nebolo jeho konanie súladné s ustanovením § 151s Občianskeho zákonníka, pričom tak obvinený ako aj poškodená spoločnosť predložili relevantné argumenty (t. j. nie argumenty, ktoré sú evidentne absurdné, dodatočne vymyslené, ktoré nemajú žiadnu oporu v skutkových okolnostiach, či v právnom predpise a podobne) v prospech svojich tvrdení. Zákonodarca (teda Trestný zákon a ani Občiansky zákon-

ník) tu vyslovene (v texte trestnej alebo mimotrestnej normy) neurčuje ako postupovať v takýchto prípadoch, t. j. ktoré orgány by mali takéto, či obdobné spory medzi stranami súkromnoprávneho vzťahu rozhodovať. Práve z dôvodu mlčania zákona (zákonodarcu) je tu priestor na interpretáciu práva a na použitie princípu ultima ratio, ktorý stanovuje určitú hierarchiu v právnych odvetviach právneho poriadku SR z hľadiska vyvodzovania deliktuálnej zodpovednosti s tým, že všetky takéto bežné spory, ktoré vyplývajú zo súkromnoprávnych sporov a ktoré neprekračujú hranice civilného práva (t. j. ktoré bežne riešia súdy v civilnom procese) spadajú do kompetencie súdov v civilnom konaní, nakoľko práve tie povoláva zákonodarca k tomu, aby sa takými spornými otázkami zaoberali a vyriešili ich v prospech alebo neprospech konkrétnej strany. Pokiaľ ide o prípad trestného činu sprenevery tak súd v trestnom konaní správne uzatvoril, že tu nie je nič, čo by sa dotýkalo najzávažnejšej formy protiprávnosti, na ktorú je už nutné aplikovať normy trestného práva, ale ide len o bežné spory medzi dvomi stranami súkromnoprávneho vzťahu, ktoré sa týkajú výkladu ustanovenia § 151s Občianskeho zákonníka, na riešenie ktorých sú zo zákona povolané súdy v rámci civilného procesu. **Je teda neprijateľné, aby súdy v trestnom konaní nahádzali činnosť súdov v civilnom konaní a riešili otázky, ktoré nepatria do ich kompetencie.** Ak by aj civilný súd zistil, že obvinený postupoval v rozpore s ustanovením § 151s Občianskeho zákonníka, išlo by o taký druh (stupeň) protiprávnosti, na ktorú postačí reagovať len sankciami civilného práva. Nešlo preto o trestnoprávnu problematiku, a to aj napriek tomu, že inak boli naplnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery. Práve z uvedených dôvodov sa hovorí o zdanlivom naplnení formálnych znakov skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu, pretože aj napriek ich formálnemu naplneniu nejde o trestnoprávnu problematiku (nešlo o trestný čin sprenevery). Pokiaľ sa v tejto súvislosti namieta, že súd by mal rešpektovať závažnosť protispoločenského konania, ktorú v abstraktnej podobe určitému konaniu priradil Trestný zákon, tak je opätovne potrebné zopakovať, že to či boli alebo neboli naplnené formálne znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu neurčuje zákonodarca (ten len vymedzuje definície trestných činov), ale práve orgány aplikácie práve pri posudzovaní konkrétnych skutkových okolností. Zákonodarca teda nehovorí, ktorý skutok by mal alebo nemal byť podradený pod konkrétne znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu (v prípade trestného činu sprenevery skutok celkom zjavne naplnil formálne znaky skutkovej podstaty predmetného trestného činu a zároveň o trestnoprávnu problematiku nešlo), aký obsah má pojem „protiprávnosť“ v zmysle § 8 Tr. zák. (zákonodarca výslovne nestanovuje stupne protiprávnosti určitého konania, avšak je nesporné, že trestné právo, na rozdiel napríklad od priestupkového, či civilného práva, postihuje len tie najzávažnejšie protiprávne konania, t. j. nie akékoľvek protiprávne konania), ktoré porušenie zákona, či zmluvy patrí do oblasti trestného práva a ktoré do oblasti civilného práva a už vôbec zákonodarca neurčuje hranice medzi trestnoprávnou a civilnoprávnou deliktuálnou zodpovednosťou. Toto všetko ponecháva zákonodarca na orgánoch aplikácie práva a na interpretačných metódach s tým, že práve princíp ultima ratio ponúka odpovede na uvedené otázky. Pokiaľ sa v tomto smere namieta, že posúdenie uvedených otázok (napríklad ohľadne súladnosti postupu obvineného v zmysle § 151s Občianskeho zákonníka) si má orgán činný v trestnom konaní alebo súd v trestnom konaní vyriešiť samostatne ako predbežnú otázku podľa § 7 ods. 1 Tr. por., pretože ide o otázku viny, tak takýto postup je nesprávny. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd v trestnom konaní si totiž musia ako základnú predbežnú otázku vyriešiť to, čo ide alebo nejde o trestnoprávnu problematiku, t. j. musia najskôr posúdiť, či riešenie takýchto sporných otázok vôbec patrí do ich kompetencie a či ich prípadným riešením nezasiahnu do kompetencie iného štátneho orgánu. Ak je odpoveď na takúto otázku negatívna (teda že tieto otázky musí riešiť iný orgán než orgán činný v trestnom konaní, respektíve súd v trestnom konaní) potom nemožno hovoriť o neprípustnom odopretí vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti, ktoré by bolo v rozpore s vôľou zákonodarcu. Práve naopak, pôjde o dôsledné rešpektovanie vôle zákonodarcu, nakoľko práve zákonodarca vytvoril rôzne stupne protiprávnosti a rôzne úrovne deliktuálnej zodpovednosti a zákonodarca vytvoril aj rôzne štátne orgány (napríklad súdy v civilnom konaní na strane jednej a súdy v trestnom konaní na strane druhej), ktoré vybavil rôznymi kompetenciami. Obdobne ako vo vyššie uvedenom príklade i v mojej veci by orgány činné v trestnom konaní mali komplexne a prísne individuálne hodnotiť a odôvodniť, prečo má ísť v tomto prípade už o také intenzívne protiprávne konanie, ktoré možno podradiť pod formálne znaky konkrétnej skutkovej podstaty niektorého z majetkových trestných činov a prečo daný (konkrétny) prípad už vybočuje

z medzi určovaných civilným právom. Z princípu ultima ratio vyplýva, že trestnými činmi môžu byť len závažnejšie prípady protispoločenských (protiprávných) konaní. Toto pojmie rieši vo všeobecnej polohe vzťah hierarchie zodpovednosti od zodpovednosti disciplinárnej cez zodpovednosť civilnú a správnu až k zodpovednosti trestnej. Princíp ultima ratio ako interpretačné pravidlo sa pritom primárne týka skutku, skutkového deja, a nie jeho nožnej právnej kvalifikácie. Práve preto pri zisťovaní, či určitý skutok možno podradiť pod znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu nie je možné ignorovať iné právne odvetvia a prehliadať napríklad civilný rozmer veci.

15. **Záverom uvádzam, že sa nemožno stotožniť ani s konštatáciou Generálneho prokurátora na str. 6 Uznesenia Generálneho prokurátora zo dňa 06.02.2018, že pokiaľ ide o námietku, že o sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia z 28.04.2017 nemohol rozhodovať prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava, keďže prokurátor tejto prokuratúry dal pokyn na vydanie uvedeného uznesenia, táto je neopodstatnená, nakoľko prokurátor Krajskej prokuratúry takýto procesný pokyn na vznesenie obvinenia nedal, nakoľko uvedená námietka je potvrdená i na str. 5 rozhodnutia KP Trnava, kde je uvedené, že vyšetrovateľ bol povinný rešpektovať záväzný pokyn prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava, zo dňa 12.04.2017, ktorému predchádzal pokyn prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava.**

V nadväznosti na uvedené ako i na skutočnosti uvedené v bode 11. tohto návrhu poukazujem na skutočnosť, že trestný poriadok stanovuje, za akých konkrétnych okolností má byť rozhodnutie o vznesení obvinenia vydané (pokiaľ z trestného oznámenia alebo zo zistených skutočností po začatí trestného stíhania vyplýva dostatočne odôvodnený záver o spáchaní trestného činu určitou osobou). Tieto okolnosti je možno stručne označiť ako dôvodnosť obvinenia. V podstate je to zákonom požadovaný stupeň poznania alebo zistenia, že bol spáchaný trestný čin, a ktorou osobou. Výraz „dostatočne“ nasvedčuje, že sa nevyžaduje istota, ale stačí dostatočne zdôvodnená pravdepodobnosť. Po zistení tejto miery pravdepodobnosti je povinnosťou vyšetrovateľa obvinenie vzniesť, lebo práve týmto úkonom sa realizuje zásada, ktorá je uvedená v článku 17 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky a v § 2 ods. 1 Tr. por., t. j., že nikoho nemožno trestne stíhať inak ako zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Poznanie dôvodnosti vznesenia obvinenia je založené na vnútornom hodnotení dôkazov príslušným orgánom na vznesenie obvinenia. Realizuje sa tým jedna zo základných zásad trestného konania - zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hoci toto štádium trestného konania má osobité špecifiká, aj v ňom platia pri hodnotení dôkazov tri hľadiská hodnotenia dôkazov - zákonnosť, závažnosť a vierohodnosť. Vyššie citovanými ustanoveniami trestnoprávných predpisov a základnými premisami pre vznesenie obvinenia sa však vyšetrovateľ dôsledne neriadil a jeho záver o odôvodnenosti vznesenia obvinenia je predčasný. Ako som namietal už v rámci podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia je zrejmé, že vyšetrovateľ uvedený záver o stupni podozrenia vo vzťahu k obvinenému vzhliadol len na základe pokynu z Okresnej prokuratúry v Trnave, zo dňa 12.04.2017 (str. 3 uznesenia o vznesení obvinenia, a ako sa ukázalo v rozhodnutí KP Trnava – str. 5 – i pokynu prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava), no **bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia** tohto kroku, nakoľko pôvodne zabezpečené dôkazy spisového materiálu, ako výsluchy Mareka Lukáča, Zoltána Máka, Moniky Ondrášikovej, Dušana Maďara ml., a ďalšie uvedené na str. 3. uznesenia o vznesení obvinenia, **viedli konajúceho vyšetrovateľa pôvodne k zastaveniu trestného stíhania, pričom tento v Uznesení o zastavení trestného stíhania, zo dňa 25.11.2016, konštatuje, že po dôkladnom vyhodnotení a zvážení trestného oznámenia, listinných dôkazov, výpovedí jednotlivých osôb a dokumentov vzťahujúcich sa na vec, bolo potrebné vo veci rozhodnúť jej zastavením, pričom uvedené potvrdila i Okresná prokuratúra Trnava, keď Uznesením zo dňa 27.01.2017 zamietla sťažnosť poškodeného Mareka Lukáča proti Uzneseniu o zastavení trestného stíhania.** Následne trvám na tom, že hoci v danej veci neboli vykonané nijaké ďalšie vyšetrovacie úkony, ani zabezpečené ďalšie dôkazy (kedy síce krajský prokurátor uvádza, že boli, no ako už bolo uvedené vyššie, neuvádza aké), ktoré by odôvodňovali opätovné začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia voči mne, čo vzbudzuje pochybnosti o celkovom postupe orgánov činných

v trestnom konaní v súlade so zákonom, na čo som v rámci sťažnosti poukázal, no k čomu sa pôvodne dozorujúci prokurátor v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia KP Trnava nijako bližšie nevyjadril, len konštatoval, že vyšetrovateľ bol v tejto súvislosti povinný rešpektovať záväzný pokyn prokurátora, no následne v Uznesení KP rovnako neuvádza, aké konkrétne nové dôkazy mali byť zabezpečené a akú majú tieto váhu pri preukázaní spáchania skutku, zvlášť, keď zároveň uvádza, že tieto boli zabezpečované len z dôvodu dôsledného skúmania plynutia času a náležitého vyhodnotenia premlčacej lehoty (čo prokurátor doplnil ešte o údajné stotožnenie osoby páchatel'a, potom ako som v návrhu na Generálnu prokuratúru uviedol, že ani nemalo ísť o dôkazy na preukázanie mojej viny). Preto i naďalej trvám na tom, že ak by aj konajúci vyšetrovateľ pri opätovnom začatí trestného stíhania v rozpore so svojimi prvotnými úvahami, a teda i v rozpore s princípom právnej istoty, vyhodnotil skôr vykonané dôkazy tak, že tieto predsalen odôvodňujú nielen začatie trestného stíhania ale i vznesenie obvinenia, k predmetnému uvádzam, že z vykonaných dôkazov musí byť preukázané dôvodné podozrenie, a nie akékoľvek podozrenie alebo len samotné podozrenie, ktoré však nie je dôvodné. Naďalej tak trvám na tom, že pôvodne vykonané dôkazy nepredstavujú taký súbor dôkazov, ktorý by tvoril ucelenú do seba zapadajúcu logickú sieť, odôvodňujúcu vznesenie obvinenia. Zároveň v súvislosti s vyššie uvedeným tak opätovne namietam zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a objektivitu pri rozhodovaní o sťažnosti, kedy o tejto rozhodovala Krajská prokuratúra Trnava, a to napriek tomu, ako vyplýva z rozhodnutia KP Trnava na str. 5, že k vydaniu napádaného uznesenia o vznesení obvinenia došlo práve na základe pokynu prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava, ktorý predchádzal pokynu prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava. Mám tak pochybnosti o zaistení objektivitu rozhodovania o mojej sťažnosti. Prokurátor vykonávajúci dozor nad zachovávaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní a v jeho rámci nad činnosťou jednotlivých policajných orgánov, je síce v zásade oprávneným rozhodnúť o sťažnosti podanej proti uzneseniam týchto policajných orgánov, výnimkou je však situácia, kedy sám dal súhlas alebo pokyn k vydaniu uznesenia policajným orgánom. V dôsledku toho mám za to, že tento nemohol plne neustranným spôsobom podanú sťažnosť preskúmať a rozhodnúť o nej. V takýchto prípadoch mal preto podanú sťažnosť predložiť nadriadenému prokurátorovi. V rozhodnutí KP Trnava sa síce uvádza, že o podanej sťažnosti rozhoduje Krajská prokuratúra z dôvodu, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané na základe pokynu Okresnej prokuratúry, no zároveň sa uvádza, že tomuto predchádzal pokyn Krajskej prokuratúry. O tejto sťažnosti tak rozhodovala prokuratúra, ktorá z materiálneho hľadiska (de facto) dala pokyn na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia. Z uvedeného dôvodu je predmetné Uznesenie KP nezákonným a neobjektívnym.

II.

16. V súvislosti s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia je potrebné poukázať na ust. § 2 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého *nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.* K postupu vyšetrovateľa OR PZ, ktorý vydal uznesenie o vznesení obvinenia, je potrebné konštatovať, že nepostupoval dôsledne v intenciách ust. § 2 ods. 10 Tr. por., nakoľko bol povinný s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Predovšetkým sa pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia nevysporiadal s rozporujúcimi výpoveďami svedkov, so skutočnou hodnotou sporového penziónu, so záväzkami na ňom viaznucimi, ovplyvňujúcimi jeho hodnotu, ako i možnosť vôbec naplniť znaky skutkových podstát trestných činov, ktoré sa mne kladú za vinu, nezistoval skutočnosti tvrdené svedkami, neoveroval tie, v ktorých sa výpovede rozporovali, neoveroval záväzky viaznuce na sporovej nehnuteľnosti, a pod. V tomto smere nezadovážil dostatok takých dôkazov, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili tvrdenia svedkov či samotného obvineného, nevzal v úvahu premlčanie trestného činu poškodzovania veriteľa, ani skutočnosť, že nie sú naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, predmetné uznesenie o vznesení obvinenia teda bolo podľa môjho názoru vydané predčasne. Vyšetrovateľ nevykonával žiadne úkony, ktoré by bližšie objasňovali zmenu jeho prvotného rozhodnutia pri vznesení o vznesení obvinenia.

Konajúci vyšetrovateľ neprihliadol a ani nezabezpečoval dôkazy, ktoré by mohli svedčiť v mojom prospech a vykonané dôkazy nevyhodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr. por., čo svedčí o neobjektívnosti trestného konania. V dôsledku tohto nesprávneho postupu vyšetrovateľ následne imputoval môj úmysel spáchať trestné činy, tak, ako ich mne kladie za vinu. Pri trestnom čine poškodzovania veriteľa chyba naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu, a to zmarenie uspokojenia pohľadávky veriteľa. Pri trestnom čine legalizácii príjmu z trestnej činnosti, nie je naplnený ani jeden zo znakov skutkovej podstaty predmetného trestného činu. Možno preto vysloviť, že v konaní, ktorého som sa mal dopustiť chýbajú zákonné znaky skutkovej podstaty predmetných trestných činov, pritom už pri absencii čo i len jedného ich obligatórneho znaku, neprichádza vyvodenie trestnej zodpovednosti do úvahy. Na vyvodenie trestnej zodpovednosti je však potrebné, aby páchatel' svojim konaním naplnil všetky znaky skutkových podstat trestných činov, ktoré sa mu kladú za vinu. Okrem toho dôsledným skúmaním predmetnej veci, by konajúci vyšetrovateľ musel trestné stíhanie zastaviť v súlade s ust. § 9 ods. 1 písm. a) Tr. por. Na základe vyššie uvedeného je tak potrebné konštatovať, že vyšetrovateľ nepostupoval v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, nakoľko v predmetnej trestnej veci na podklade zistených skutočností po začatí trestného stíhania nebol dostatočne odôvodnený záver, že som spáchal trestné činy, ktoré sa mi kladú za vinu, teda vydané uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné a predčasné, toto je podľa môjho názoru absolútne nesprávne, má nedostatky, pre ktoré je nezrozumiteľné a z toho dôvodu nepreskúmateľné, tvrdenia v napádanom uznesení o vznesení obvinenia, v zmysle ktorých som sa mal dopustiť trestných činov, tak ako sa to v uznesení uvádza, sa vôbec nezakladajú na pravde, som nevinný a predmetných skutkov, tak ako sa mi kladú za vinu, som sa vôbec nedopustil. Vydaniu napádaného uznesenia o vznesení obvinenia predchádzalo porušenie ustanovení o trestnom konaní, a toto porušenie spôsobilo nesprávnosť jeho výroku o vznesení obvinenia. Mám teda za to, že skutkový stav nebol zistený dôsledne a v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, zvlášť po tom, ako po zastavení konania a jeho akceptovania zo strany prokuratúry došlo k opätovnému začatiu trestného konania bez akéhokoľvek relevantného skutkového základu, pričom z uvedeného dôvodu, boli následne doposiaľ vykonané dôkazy vyhodnocované v rozpore so závermi pôvodného uznesenia o zastavení trestného konania v danej veci (ako i s uznesením o zamietnutí sťažnosti, zo dňa 27.01.2017). Aj z tohto dôvodu považujem výrok o vznesení obvinenia za vecne nesprávny.

17. Rovnako rozhodnutie prokurátora Uznesenie KP je vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nezákonné, nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia bolo potrebné zrušiť ako nezákonné podľa ust. § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. Dozorujúci prokurátor sa pri rozhodovaní o sťažnosti nedostatočne zaoberal mojou sťažnosťou, ako ani jednotlivými v sťažnosti uvádzanými argumentmi, a to ani potom, ako mu bola vec vrátená rozhodnutím Generálneho prokurátora. Pri preskúmaní uznesenia o vznesení obvinenia a obsahu vyšetrovacieho spisu, nepostupoval v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr. por., keď s rovnakou starostlivosťou neskúmal okolnosti svedčiace proti mne, ako obvinenému, ako aj okolnosti svedčiace v mojom prospech. Nakoľko dôkazy zadovážené v priebehu prípravného konania do vydania uznesenia o vznesení obvinenia neodôvodňovali vydanie napádaného uznesenia o vznesení obvinenia, dozorujúci prokurátor nepostupoval v súlade s ust. § 2 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. Prokurátor vydaním Uznesenia KP, ktorým zamietol sťažnosť ako nedôvodnú, s poukazom na vyššie uvedené, postupoval v rozpore s ust. § 2 ods. 1 a § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. Z týchto dôvodov je potrebné podľa ust. § 366 ods. 1 Tr. por. vysloviť, že uznesením o vznesení obvinenia vyšetrovateľa, bol porušený zákon v mojom neprospech. Rovnako je potrebné vysloviť, že podľa ust. § 366 ods. 1 Tr. por., bol porušený zákon v mojom neprospech i Uznesením KP.

III.

18. Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Generálny prokurátor SR rozhodol v tých intenciách, že uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 26.02.2018, sp. zn. 1KPt 262/16/2200-51 a v konaní ktoré mu predchádzalo

bol porušený zákon v neprospech obvineného Dušana Maďara.

Uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 26.02.2018, sp. zn. 1KPt 262/16/2200-51 sa zrušuje.

Zrušuje sa tiež uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Trnava o vznesení obvinenia, zo dňa 28.04.2017, ČVS: ORP-506/2-VYS-TT-2014 So.

Súčasne sa zrušujú všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

*Vyšetrovateľovi OR PZ Trnava sa **prikazuje**, aby o veci znovu konal a rozhodol.*

S úctou

.....
Dušan Maďar

Na vedomie: Vyšetrovateľ Ing. Dávid Márton, Okresné riaditeľstvo PZ Trnava, Odbor kriminálnej polície, Starohájska 3, 917 01 Trnava

BÁNOS